

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.329/2011/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. december hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt I.r.vádott és társa ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 24.B.25/2010/70. számú ítéletét a II. r. vádlott vonatkozásában az alábbiak szerint ***változtatja meg.***

A helyes megnevezés szerint a társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette a Btk. 176. § (1) és (2) bekezdés a) pontja és a (4) bekezdése szerint minősül.

A Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontja és (3) bekezdés a) pontja szerinti cselekmény helyes megnevezése bűnpártolás büntette.

A büntetést mint többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az ítélet fejrészában a tárgyalási napok között 2011. február 21. és 23. napját is feltünteti.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. június 20. napján kelt 24.B.25/2010/70. számú ítéletével a II. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett, a Btk.176.§ (1) és (2) bekezdés a) és c) pontjába ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő erőszakkal, éjjel elkövetett magánlaksértés büntetében, a Btk.175.§ (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértésének büntetében és a Btk.244.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő emberöléssel kapcsolatosan elkövetett bűnpártolás büntetében.

Ezért halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartás szabadságvesztés tartamába beszámítása és a bűnügyi költség viselése tekintetében is. Az ítélet az I.r. vádlottra elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II.r. vádlott és védője hatályon kívül helyezésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.292/2011/4-I. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon részt kíván venni.

A védelmi fellebbezést alaptalannak tartva az elsőfokú bíróság ítéletének a II.r. vádlott tekintetében történő helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a büntetést visszaesőként tekintse kiszabottnak és a fejlécben a tárgyalási napok felsorolásánál a 2011. február 21. és 23. napján tartott tárgyalásokat is tüntesse fel.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A magánlaksértéssel kapcsolatban elsődlegesen arra utalt, hogy az I.r. vádlott lakcíme azonos a sértett lakásával, emiatt kizárt a magánlaksértés megállapíthatósága. A fényképek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ajtó szilárdsága megkívánhatta több személy magatartását, a nyomrögzítés pedig nem támasztja alá a több személy általi erőszakot, továbbá azt sem, hogy a II.r. vádlott személyében érintett. Egyező a vádlottak nyilatkozata abban, hogy a II.r. vádlott vissza akarta tartani az I.r. vádlottat. Így kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a II.r. vádlott mit tett. A személyi szabadság megsértése vonatkozásában a II.r. vádlott szólt is és meg is érintette a sértettet, de nem bizonyított, hogy a sértett a II.r. vádlott magatartása hatására vagy a lakásban átéltek miatt maradt a lépcsőházban. A bűnpártolás kapcsán azzal érvelt, hogy a kés feltalálásra nem került, az I.r. vádlott első, a II.r. vádlottat terhelő vallomását állítása szerint még nyugtatók hatása alatt tette. Az I.r. vádlott e körben magára nézve terhelő vallomását nem tett, így vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban írtakat módosított tartalommal tartotta fenn. A II.r. vádlottra vonatkozóan feltüntetett elítélésekre tekintettel az állapítható meg, hogy a II.r. vádlott többszörös visszaeső. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a II.r. vádlott tekintetében azzal történő helybenhagyását indítványozta, hogy a büntetést mint többszörös visszaesővel szemben tekintse kiszabottnak.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak, a főügyészi indítvány helytálló.

Az ítélőtábla a bejelentett fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése és a Be.349.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint folytatta le. Felhívta a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges releváns bizonyítékokat, azokat értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás lényegében megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, de a tényállás személyi és történeti részében egyaránt kisebb kiegészítésekre, helyesbítésekre szorul.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel azzal egészítette ki, hogy a II.r. vádlott az ítélet 6. oldal 7. bekezdésében feltüntetett büntetésből 2007. május 5. napján szabadult.

A 2. tényállást - ítélet 9. oldal 3. bekezdés 4. mondatát követően - azzal egészíti ki, hogy tanú1 a helyszínről gépkocsival elment.

A 2. tényállást illetően az ítélet 10. oldal 1. bekezdésének 3. mondatát akként helyesbíti, hogy a II.r. vádlott egy alkalommal rúgott bele az ajtóba.

Az ítélet 10. oldal 1. bekezdését követően a tényállást azzal egészíti ki, hogy a II.r. vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy az I.r. vádlottnál kés van.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás megalapozottá vált, közvetkezőképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság nagyon szűk körben és nem kellő részletességgel tett eleget indokolási kötelezettségének.

A II.r. vádlott vallomásainak elemzése nélkül vetette el a vádlotti védekezést és ugyancsak az I.r. vádlott vallomásainak elemzése nélkül, beismerő vallomását konzekvensnek minősítve fogadta el állításait a II.r. vádlottra terhelő bizonyítéknak.

A II.r. vádlott valóban tagadta azt, hogy az I.r. vádlottnak segített volna a sértett lakásának ajtaját berúgni, miként a sértett lépcsőházi megállítást, karjának megfogásával a helyszínen tartását, valamint az I.r. vádlottól a véres kés átvételét és eldobását.

Védekezése azonban nemcsak azért nem volt elfogadható, mert tagadását a tények tekintetében cáfolta az I.r. vádlott és a sértett tanúvallomása, hanem azért sem, mert védekezése nem volt következetes, védekezését folyamatosan és minden indok nélkül változtatta.

A 2008. december 2. napján tett gyanúsítottkénti kihallgatásakor (nyomozati iratok 1039. lapszám) tagadta, hogy a helyszínen lett volna, állítása szerint az I.r. vádlott

éjjel 1 óra körül hívta fel, hogy menjen érte, majd mikor érte ment az volt a kérése, hogy vigye fel városba az ORFK-ra, akkor mondta el neki, hogy megölte a barátnőjét. A 2009. március 2-i meghallgatásakor (1041. lapszámtól) azt már elismerte, hogy húgával vitték el a helyszínre az I.r. vádlottat, akivel kérésére be is ment a lépcsőházba, de amikor a lakásba be akart menni és az ajtót be akarta rúgni az I.r. vádlott, ő mondta neki, hogy ebben nem vesz részt, össze is veszték, ezért elment haza és lefeküdt.

Vallomása változtatására az iratismertetéskor (1103 lapszám) azt adta elő, hogy az első vallomása megtételekor gyógyszer hatása alatt volt, ezért kérte, hogy ezt a vallomását ne vegyék figyelembe.

A tárgyaláson tett vallomásában is elismerte, hogy az I.r. vádlott barátnőjének lakásához mentek, állította, hogy az I.r. vádlott azon felszólítására, hogy rúgják be az ajtót ő közölte, hogy ebben nem vesz részt. Elismerte azt is, hogy amikor az I.r. vádlott bement a lakásba, ő a lépcsőházban maradt, azt azonban tagadta, hogy ott bárkit megállított volna.

Az I.r. vádlott az eljárás során azt mindvégig egyezően állította, hogy a II. r. vádlott vele ment és azt is, hogy segített neki a sértett ajtaját berúgni. A nyomozati iratok 667. lapszámán azt vallotta, hogy ő rugdosta az ajtót, amibe egyet a II.r. vádlott is belerúgott. A helyszíni kihallgatásakor azt vallotta (701. lapszám), hogy kétszeri rúgásra sem tudta berúgni az ajtót, a II.r. vádlott akkor segített neki, ezután szakadt be az ajtó. A 2009. április 21-én tett vallomásában (1723. lapszámtól) akként nyilatkozott, hogy a II.r. vádlott mondta neki, hogy ne csinálja, az ajtó berúgásában sem akart segíteni, de miután többször sikertelenül nekiugrott, segített neki. A II.r. vádlottal történt szembesítések (1069.lapszámtól) is azt állította az I.r. vádlott, hogy a II.r. vádlott segített neki és egyszer belerúgott az ajtóba. Tárgyalási vallomása szerint mondta a II.r. vádlottnak, hogy berúgja az ajtót, de nem ment, ezért hívta a II.r. vádlottat, hogy segítsen, így az ajtó a 3. rúgásra betört.

A sértettre vonatkozó magatartást illetően az I.r. vádlott a 6677. lapszám alatti vallomásában akként nyilatkozott, hogy a lakásból kijövet azt látta, hogy a II.r. vádlott a sértett unokatestvérével dulakodik, illetve visszatartotta, hogy ne tudjon segítséget kérni. A 2009. február 16-i meghallgatásakor (1707. lapszám) ezen annyiban módosított, hogy a II.r. vádlott nem azért tartotta vissza a sértettet, hogy ne tudjon segítséget kérni, mivel nem tudta, mi zajlott le a lakásban. A II.r. vádlottal történt szembesítéskor is állította, hogy a II.r. vádlott ott volt a lépcsőházban a sértettel, akkor engedte el, amikor ő felkapcsolta a villanyt és szólt is a II.r. vádlottnak, hogy engedje el. Tárgyalási vallomása szerint látta a lépcsőházban a II.r. vádlottat, aki nem fogta a sértettet, úgy gondolta, hogy összeütköztek a sötétben.

Az I.r. vádlott első gyanúsítotti meghallgatásakor azt vallotta, hogy a II.r. vádlott kérésére elmondta, hogy mit csinált, erre a II.r. vádlott elkérte a kést azzal, hogy majd ő eldobja valahol és látta is, amikor és ahová eldobta.

Az előzetes letartóztatás elrendelésekor a meghallgatása során azt vallotta az I.r. vádlott, hogy amikor másztak át a kerítésen odaadta a kést a II.r. vádlottnak, amit eldobott.

A 2009. február 16-i meghallgatásán előadottak szerint a II.r. vádlott kivette a kezéből a kést, de ő előtte azt mondta, hogy ezt nem éli túl, a kést magába szúrja (707 lapszám) majd azt vallotta, hogy a lépcsőházban mutatta a kést a II.r. vádlottnak azzal, hogy „megszúrtam a sértettet”. Ezt a II.r. vádlott nem hitte el. Amikor folyamatosan mondta neki, hogy magába szúrja, elkérte tőle a kést és eldobta (727. lapszám)

A tárgyaláson azt vallotta, hogy elmondta a II.r. vádlottnak, hogy megszúrta a sértettet és azt is mondta neki, hogy magába is belevágja, erre a II.r. vádlott elvette tőle a kést és eldobta (43.sz. tjkv.8. bekezdés 1. sor).

Ami az I.r. vádlott vallomásaiból egyértelműen megállapítható, az az, hogy a sértett ajtaját berúgták. Az I.r. vádlott sikertelen rúgásait követően a II.r. vádlott is egy alkalommal belerúgott az ajtóba, az ajtó ezután beszakadt. A lakásból kijövet az I.r. vádlott a lépcsőházban a II.r. vádlottal a sértett mellett látta. A II.r. vádlott tevékenységét a dulakodástól visszatartva fogta meghatározásán át „sötétben összeütköztek”-ként jelölte meg. A kés átadásának és a II.r. vádlott általi eldobásának tényét az I.r. vádlott mindvégig állította, csak az átadás és átvétel indoka tért el egymástól.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra - szemben a II.r. vádlott védekezésével - hogy a II.r. vádlott az egy alkalommal történt ajtóba rúgással segített az I.r. vádlottnak az ajtót betörni, a II.r. vádlott a lépcsőházban a lakásból kimenekülő sértett mellett volt, és az I.r. vádlottól - miután ő elmondta, hogy mit tett a sértettel - a véres kést a II.r. vádlott elvette, majd eldobta.

A sértett a nyomozás során tett vallomásában előadta, hogy valaki a bejárati ajtót rugdosta, majd a rúgásra betört az ajtó és azon az I.r. vádlott bement és szurkált. Kiment mellette a lakásból, a lépcsőházban azonban egy férfi megfogta „Állj meg” felszólítással, elé állt, a karját szorította, visszatartotta. A lakásból véres késsel kijövő az I.r. vádlott ezzel a férfivel együtt ment el a házból. A tárgyaláson (54.sz. tjkv. 6. oldal utolsó bekezdés) azt vallotta, hogy a „a lépcsőházban volt valaki, aki azt mondta „Állj meg!” és megfogta a kezemet. Ő fogva tartott, amíg az I.r. vádlott nem jött. akkor elengedett és lementek együtt”. Mindezen még annyit pontosított, hogy a férfi a bal karját fogta meg kb. fél percig, nem volt erős a szorítása. E férfiben 100 %-san nem ismerte fel a II.r. vádlottat és a felismertetésre bemutatásról akként nyilatkozott, hogy a neki bemutatott képekből őt tartotta legvalószínűbbnek.

Mivel a II.r. vádlott is elismerte, hogy az I.r. vádlott által végrehajtott ölési cselekmény elkövetésekor a lépcsőházban tartózkodott, őt a lakásból kijövő I.r. vádlott a sértett mellett látta, a sértettet megállító, karját megfogva visszatartó személy nem lehetett más, mint a II.r. vádlott.

Ami az egyéb bizonyítékok ítélet 14. oldalán történő felsorolását illeti, azt az ítéltábla szükségtelennek ítélte nemcsak azért, mert azok az I.r. vádlottra vonatkoznak, akivel szemben az ítélet elsőfokon jogerőre emelkedett, hanem azért is, mert a pusztá felsorolás nem tekinthető értékelő tevékenységnek. A 14. oldal 1. bekezdésében felsoroltak közül az 1. kötet, 95 oldali rendőri jelentés a II.r. vádlottra is bizonyítékként értékelhető, mivel a jelentés megállapítja, hogy a bejáratú ajtó beszakadt állapotú, a zárház és az ajtó egy darabja a földön. Ugyancsak bizonyíték a II.r. vádlottra a helyszíni szemlekor rögzített bűnjeljegyzék (1. kötet 127. oldal), valamint az 1. kötet 131. oldalán levő helyszíni szemle jegyzőkönyv.

Az ítélet 14. oldalú felsorolásából a 2. és 4. bekezdés vonatkozik a II.r. vádlottra, ebből jelentőséggel a felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyv bír. A felsorolásból kiemelve, ha röviden is, de az ítélet 13. oldalán az elsőfokú bíróság is foglalkozott.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a II.r. vádlott bűnösségére és lényegében nem tévedett cselekményei jogi minősítésében sem.

Nem osztotta az ítéltábla a védő által a bűnösség és a minősítés kapcsán kifejtetteket.

A magánlaksértés tekintetében azt hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a használat még a tulajdonossal szemben is megilleti a birtokvédelem, az I.r. vádlott pedig a lakásnak sem tulajdonosa, sem használója nem volt, a lakásba csak be volt jelentve, de nem lakott ott.

A sértettet nem kétséges, hogy megviselte mindaz, amit a lakásban átélt, ennek hatása alatt állt akkor is, amikor a II.r. vádlott őt karjánál megfogva pár percig megakadályozta abban, hogy továbbhaladjon.

A késsel kapcsolatban az I.r. vádlott soha nem állította, hogy nem adta át a kést a II. r. vádlottnak, nem vitás azonban az, hogy vallomásaiban igyekezett a II.r. vádlott felelősségét csökkenteni.

A magánlaksértés tekintetében azonban szükséges arra utalni, hogy a II.r. vádlottnak az irányadó tényállás szerint nem volt tudomása arról, hogy az I.r. vádlott magánál tartja a kést, amivel később a sértettet megszurkálta, így a Btk.176.§ (2) bekezdés c) pontjának felhívása nem megalapozott. A bűncselekmény helyes megnevezése magánlaksértés büntette.

A II.r. vádlott azzal, hogy a sértettet megállásra szólította fel, majd karját megfogva őt, rövid ideig, pár percig, de megakadályozta abban, hogy a lépcsőházban továbbhaladjon, megfosztotta őt a személyi szabadságától.

Az I.r. vádlott beszámolt a II.r. vádlottnak arról, hogy megszurkálta a sértettet. A II.r. vádlott ennek tudatában kérte el az I.r. vádlottól a véres kést és eldobta, az I.r. vádlottat egy ismerősehez elvitte, ahol véres ruháit elégették, ezzel megvalósította a helyes megnevezés szerinti bűnpártolás büntetést.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság részben sorolta fel helyesen. Az ítéletábra a súlyosító körülmények köréből mellőzte, hogy a II.r. vádlott ellen kettő büntetőeljárás van folyamatban, mert ez jelen ügyben nem értékelhető súlyosítóként. A társtettesi elkövetést illetően pedig annyi pontosítást tartott szükségesnek, hogy az kizárólag a magánlaksértésre vonatkozik.

További enyhítő körülményként értékelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta is több mint 1 év eltelt.

A II.r. vádlott elkövetői minőségét az elsőfokú bíróság nemcsak eltérően (a rendelkező részben különös visszaeső, az indokolásban visszaeső), hanem tévesen is határozta meg. A Váci Városi Bíróság a 2.Beü.42/2006/17. számú összbüntetési ítéletében megállapította, alapul véve a Váci Városi Bíróság Bk.152/2004/6. számú összbüntetési ítéletének egyik (Balassagyarmati Városi Bíróság B.806/2002/74. számú) alapítéletében rögzítetteket, hogy a vádlott különös visszaeső.

A tényállás személyi része azon kiegészítésére is figyelemmel, hogy a II.r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből, melyet különös visszaesőként állapítottak meg vele szemben, 2007. május 5. napján szabadult, és a cselekmény 2008. november 27-i elkövetéséig 3 év nem telt el, az ítéletábra a II.r vádlottnak a Btk. 137. § 16. pontja szerinti többszörös visszaesői minőségét állapította meg.

A kiszabott büntetés neme és mértéke arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával, a II.r. vádlott alanyi bűnössége fokával, társadalomra veszélyességével, a bűnösségi körülményekkel, és megfelel a belső arányosság követelményeinek, valamint a büntetés céljainak is.

A büntetés 2 évet meghaladó tartama, a II.r. vádlott többszörös visszaesői minősége miatt indokolt volt a végrehajtási fokozatnak a Btk. 42. § (3) bekezdés alapján fegyházra történő módosítása, mely nem ütközik a súlyosítási tilalomba.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetősége - igazodva a végrehajtási fokozathoz - a Btk. 47. § (2) bekezdés I. fordulatan alapul.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek.

Az elsőfokú bíróság az ítélet fejrészáben - miként arra a főügyészszég helyesen hivatkozott - elmulasztotta feltüntetni a 2011. február 21. és 23. tárgyalási napokat ugyanúgy, ahogy ez elmaradt az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében is. Ezt az ítéletábra pótolta.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a II.r. vádlott vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a tárgyalási napok feltüntetésének pótlásával a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II.r. vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdés alapján megállapította, és mivel a védelmi fellebbezések eredményre nem vezettek, akként rendelkezett, hogy ennek megfizetésére a vádlott köteles.

Budapest, 2012. év december hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.

előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 24.B.25/2010/70. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.329/2011/7. számú ítéletében írt változtatással a II.r. vádlott tekintetében 2012. december hó 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év december hó 7. napján.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő